

האשה לא גילתה את המקום שבו אבד ארנקה. והגבר הסתיר את מיניעו להחזרת הארנק

סיפור המעשה אשר נגול לפני בית-הדין... הפרוץ מרובה בו על העומד, ועיקרו של הסיפור לט בערפול, כתב השופט וזיכה את הנאשם. לסיפור המעשה שני גיבורים ושתי גירסות. עליו, אשה נשואה העוברת בתל-אביב, איבדה ביוני 1986 את ארנקה. היא הצהירה שאת הארנק, שהכיל מיסמכים שונים, 20 ש"ח ומפתחות, איבדה באוטובוס מיספר 5 בתל-אביב. על גירסתה זו עמדה עד הסוף. אולם הנאשם הצהיר כי מצא את התיק בפארק-הירקון.

ניסיון פריצה? במיסמכים שהיו בתיק מצא הנאשם את כתובתה ומיס-פרה-טלפון של עליזה. הוא התקשר איתה כדי להחזיר לה את ארנקה. הוא ניסה להזכיר לה היכן איבדה את ארנקה, וביקש להיפגש איתה בתל-אביב.

משוטמת לא התקיימה הפגישה בין השניים, ועליזה חזרה לביתה באשרור. זמן קצר לאחר-כך הגיע הנאשם לבניין שבו מתגוררת בעלת-הארנק, ורצה להיפגש איתה. עליזה טענה כי שמעה שמישהו מסובב את המפתח במנעול, ומיד טילפנה למיטרה. היא לא העירה את בעלה, שישן באותה שעה בדירה, ולא אמרה לו דבר על המיקרה.

הנאשם טען שבא להחזיר את הארנק, צילצל ברלת וחיכה שעליזה תפתח לו. אבל הוא חיכה לשוא, וכאשר התיישב ירד לחצר והתכוון להסתלק מהמקום. אז נעצר בידי השוטרים שהזעיקו עלידי עליזה. בעיקבות פרשה זו, לפי עדותה של עליזה, נאשם הגבר בעבירות של גניבת הארנק, ובכך שעשרה ימים אחרי מציאת הארנק ניסה לפרוץ לביתה של עליזה באשרור, כעזרת המפתח שמצא בארנקה, במטרה לגנוב.

זוגות נאהבים. השופט שמע את שתי הגירסות, וזיכה את הנאשם בגלל הערפל הכבד שנתר מרחף על העובדות. כל אחד מהמעורבים בפרשה העי-רף, מטעמי שול, לשמר באפולית את המניעים העיקריים להתנהגותו, כתב השופט, אחרי ששמע את עדותה של המתלוננת.

הוא קבע כי נראה לו קרוב לוודאי שהיא איבדה את ארנקה בפארק-היר-קון בתל-אביב, בנסיונות בלתי-ירועות, שאת פישורן לא מסרה בעדותה כבית-המישפט. לכן קיבל השופט את גירסתה של הנאשם וכתב: "שוכנעתי כי הנא-שם היה נוהג להתבודד בפארק-הירקון כשל מצב נפשי קשה שבו נמצא, שנבע מסיכסוך אישית שהיה מצוי בעיצומו". הנאשם נהג להתחבב בפארק-הירקון בשעות הערב, כאשר מכוניות, ובהן זוגות של נאהבים בלתי-נשואים באו להתבודד עם בגלל מצבו הנפשי הקשה הציץ הנאשם בנעשה במכוניות הסגורות. במהלך הצעות אלה מצא, כנראה, את ארנקה של עליזה.

עליו מצידה, בחיותה אשה נשואה, לא רצתה לתת הסבר היכן נעלם ארנקה, ומה היתה סיבת הימצאותה במקום נודד וחשוך זה. לכן טענה שאיבדה את ארנקה באוטובוס. הסניגור, מנחם רובינשטיין, היפנה את תשומת-לב בית-הדין שישפוט לכך שכאשר טילפן הנאשם לעליזה, ושאל אם נכון שהיתה בפארק-הירקון, ענתה לו: "לא איכפת לך אם הייתי שם או לא".

ההתקוממות בשטחים הכבושים פרצה, בין השאר, מפני שהעניין הפלסטיני לא הועלה בפגישת רגן גורבאצ'וב. נוכשיו זרק אדגאר ברונפמן פצצה: זה קרה בגלל הודעה של שמיר. יגאל לביב מדווח:

התכתוב של שמיר

תשתתף ישראל בשום ועידה בינלאומית בכל צורה שהיא. הוא נתן לרגן להבין שהוא מעדיף את המשך המצב הקיים, ושהוא אינו מבין מה הצורך בחיסולו בעניין ועידות והסדרים, כאשר שום דבר אינו לוחץ ומחייב את שינוי המצב. האמריקאים נאלצו לקבל את התכתוב של שמיר. הם סירבו להעלות את הנרשא בפגישה עם גורבאצ'וב. כך נמנעה החלטה היסטורית של האמריקאים והסובייטים לגבי ההסדר בין ישראל והערבים.

(למעשה היה קיים רק ב-1947 הסכם בין האמריקאים והסובייטים, והסכם זה הוליד את התוכנית להקים בארץ מדינה יהודית ומדינה ערבית. פעולה משותפת

גורבאצ'וב עם רגן וכונו

שניה היתה בעיקבות מיצעי-סיני, כאשר האמריקאים והסובייטים ביחד הכריחו את רודי כ'רגוריון לשכוח את הצהרותיו על הקמת "מלכות ישראל השלישית", ולהחזיר למצריים את כל השטחים שכבש.

הסובייטים מוכנים

מדוע מוכנים הסובייטים ללכת לקראת האמריקאים בעניין הסדר-שלום במרחב?

עוזריו של ברונפמן הסבירו לי זאת. באחרונה חזר ברונפמן מביקור בבית-המועצות, שם נפגש עם גורבאצ'וב ושאר אנשי הצמרת הסובייטית, כך שקיבל את המידע ממקור ראשון.

לדעת ברונפמן, יש לסובייטים עניין רב בשיתוף-הפעולה של אמריקה בתחום צימצום החימוש וסיוע טכנולוגי-כלכלי.

להערכת הסובייטים יש ליהודים השפעה גדולה מאוד על המדיניות האמריקאית. לכן הם מוכנים לעשות הרבה כדי לרצות את היהודים האמריקאים.

הם נענים לכל פנייה של אנשים כמו ארמאנד האמר וברונפמן עצמו. הם מוכנים לסייע לאמריקאים להגיע להסדר ישראלי-ערבי, למרות שזה עלול לפגוע ביחסים בין ברית-המועצות לבין סוריה ולוב. הם משחררים את הסירובניקים בקרוב ייכנו גם יחסים קונסולריים בין ישראל וברית-המועצות.

בדיון הפומבי הביע ברונפמן את אכזבתו מנסיגת הממשלה האמריקאית מהעלאת הנושא. הוא טען כי רגן החליט שלא להתערב עוד בעניין זה. האמריקאים לא יעשו עוד כלום עד לבחירות בארצות-הברית ובנישוא, אלא אם כן יכריחו אותם המאורעות בשטחים הכבושים לשנות את עמדתם.

רגן לא הצליח אפילו לשכנע את הסנאט לאשר הקצבה של 30 מיליון דולר לפרוייקטים לקידום הכלכלה בשטחים הכבושים. לעומת זאת גוברת ההתערבות הסובייטית במרחב.

ברונפמן הביע את התיקווה שהמאורעות בשטחים הכבושים יביאו לשינוי המצב, ויאפשרו פיתרון יסודי. הוא מקווה שיחול בישראל שינוי ביחס לשטחים הכבושים, והצניע על דיכוי השר עוז וייצוג ושלמה להט.

אולם הנימה הכללית של כל הדוברים היתה פסימית מאוד. חוץ מההתקוממות הפלסטינית, לא נראה באופק שום גורם ממשלי, העשוי להוביל לשינוי המצב ולתזוזה לקראת השלום.

יתכן שאחרת לא היה זורק את הפצצה.

זה קרה בכנס שנערך לפני כמה ימים. ברונפמן, נשיא הקונגרס היהודי העולמי, ישב על הכימה יחד עם עוד כמה אישים אמריקאים חשובים. כוכבי-הערב היה אמור להיות פראנק קארלוצ'י, שהתמנה באחרונה כשר-הביטחון האמריקאי. לשם כך שילמו הנוכחים 45 דולר לאיש. הנושא: מדיניות ארצות-הברית במזרח התיכון.

אולם קארלוצ'י לא בא כלל. הוא שלח עוזר, בוב אוקלי. ברונפמן, שסבר כי ינאם בנוכחות קארלוצ'י, הטיל על אחד מעוזריו להכין לו נאום זהיר בכתב.

אולם כאשר נוכח לדעת כי קארלוצ'י לא בא, הניח את הנאום הצידה ואמר כמה דברים מן הלב.

הוא היה בטוח שאין עיתונאים במקום. ואכן, העיתונות האמריקאית לא הופיעה. העיתונאי היחידי שנוכח במקום הייתי אני, ואיש במקום לא הכיר אותי.

הודעת שמיר

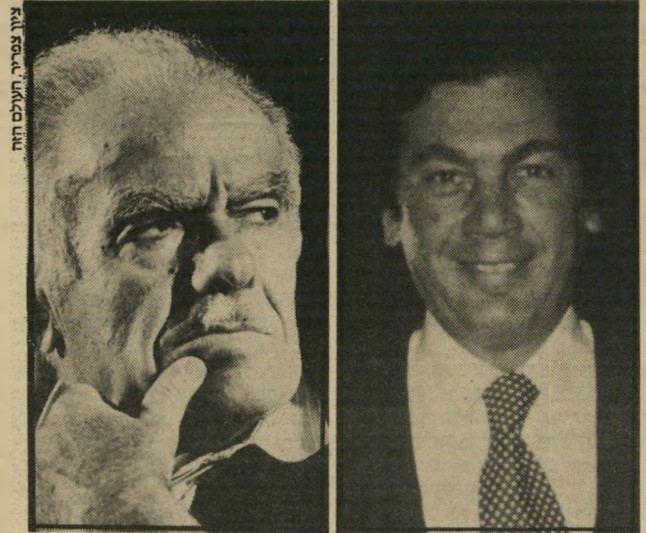
הפצצה של ברונפמן נגעה לפגישתם של רונלד רגן ומיכאל גורבאצ'וב, שנערכה בנובמבר 1987.

כיום מעריכים כל המומחים הישראליים שההתקוממות בשטחים הכבושים פרצה, בין השאר, בדצמבר 1987 בגלל מה שקרה — או לא קרה — בפגישה זו. הפלסטינים האמינו שעניינם יעלה בפגישה. יאסר ערפאת עצמו הביע את ביטחונו בכך שרק במיפגש-צמרת אמריקאי-סובייטי תימצא הדרך לפיתרון הבעיה.

הנה נפגשו השניים — והעניין הפלסטיני כלל לא עלה על סדר-יומם. עיתוני-ישראל דיווחו על כך בעל ניצחון ישראלי גדול. זה היה אחד הקשים האחרונים ששברו את גב הגמל הפלסטיני. ההתקוממות פרצה.

עכשיו בא ברונפמן וגילה מדוע לא דיברו רגן וגורבאצ'וב על הבעיה הפלסטינית.

לדברי הנואם, ניתן היה להעלות את הבעיה בפגישה. הסובייטים הסכימו קודם לכן לרון בנושא, ואף רמזו על נכונותם ללכת לקראת הצעות האמריקאים לגבי

שמיר איים

ברונפמן וילה

הוועידה הבינלאומית. אולם רגן לא העלה כלל את הנושא. מכל הנושאים הנוגעים לישראל, העלה רגן רק את עניין יהודי ברית-המועצות.

ברונפמן לא הסביר בנאומו מה מנע בעד רגן מלהעלות את הנושא. אך למחרת היום הסבירו לי זאת עוזריו.

לדבריהם, הגורם שמונע את העלאת הנושא לא היה אלא יצחק שמיר, ראש ממשלת-ישראל.

שמיר נפגש עם רגן לפני פגישת-הפיסגה רגן-גורבאצ'וב. הוא בא לארצות-הברית במיוחד לרגל פגישה זו. כשיחה בין רגן, שמיר ועוזריהם הועלו שני הנושאים אשר האמריקאים ביקשו לכלול בסדר-היום עם גורבאצ'וב: הסדר-השלום במזרח התיכון והגירת יהודי ברית-המועצות.

שמיר הודיע לרגן שאין כל טעם בהסכמה בין ברית-המועצות וארצות-הברית, כי כל עוד יבהן הוא בראש ממשלת-ישראל, לא

סיפור-כיסוי, שנוצר לאחר-מעשה, כדי להסתיר את הימצאותה בפארק.

הבעל ישרן. אחד המניעים לשיכך נועו של השופט היה טמון בעובדה שעליוה ניסתה להסתיר את העניין כולו מבעלה. היא התייעצה עם מעי

בירה ועם ידידים אחרים בקשר לפרי

אמר השופט: "מצאתי במילים אלה משום הודאה במקצת. אדם שארנקו נגנב באוטובוס, ומוצא אלמוני שואל לעובדת הימצאותו בפארק-הירקון, משיב תשובה נחרצת כי לא היה שם."

השופט שוכנע במידה הקרובה ללודאות כי ארנקה של המתלוננת לא נגנב באוטובוס בתל-אביב, וכי היה זה

האשה אך ורק כדי להחזיר לה את ארנקה. אני קובע כמימצא כי הנאשם אומנם התקשר עם המתלוננת וניסה לפגשה ביחידות, תוך נסיון לנצל את מצוקתה ולהפיק תועלת-הנאה כל שהיא... לא ברור אם התכוון להשיג רווח רומנטי או רווח כלכלי; קבע השופט.

הדבר הגיע עד כדי אבסורד, כאשר הגיע הנאשם לדירתה והאשה, תחת להעיר את בעלה שישן בחדר הסמוך, הזעיקה את המיטרה והניחה לו ליי

שון. מאידך, לא קיבל בית-הדין שישפוט את גירסתו של הנאשם, כי התקשר עם